

Arribada de la Flama del Foc de Sant Joan a Castellbisbal

Aquest any la nit de Sant Joan va tenir un caràcter diferent. L'encesa dels focs no va ser simplement això: encendre una foguera, sinó que va comportar tot un símbol de germanat, emparat en una tradició mil·lenària als països catalans de França i d'Espanya.

Des de fa més de deu segles, la flama és encesa al Canigó, en el cor de Catalunya, i des d'allà és portada a la Cerdanya francesa i a la resta del país català, unint en un mateix esperit els costums i el pensar de les dues bandes del Pirineu.

Aquest any Castellbisbal s'ha unit per primera vegada a la continuació d'aquesta tradició, fins ara no coneguda per la majoria del poble.

Malgrat la propaganda que es va fer els dies abans de St. Joan, érem pocs a l'entrada del poble a esperar l'arribada de la flama. No obstant, el clam de la comitiva dels cotxes, amb els vius colors de les banderes i les insignies, va fer sortir la gent als portals, i qui més qui menys va quedar parat davant l'espectacle que se li oferia als ulls, poc vist fins ara, i al final vàrem ser molts a escoltar el pregó i a ballar sardanes. L'any vinent, totes les llars han d'estar representades en aquest acte de tradició que es remunta als principis de l'existència i cultura del país.

La flama es va anar a cercar a Sardanyola amb cotxe, i del Canyet fins al foc, situat al mig del poble, un eixam de trenta cinc nens, van cobrir el recorregut a peu, donant-se els uns als altres, a la mà, la torxa encesa. Col·laborant tots plegats, sense afany de distinció, lluny de cap esperit competitiu. La cursa de la quitxalla va ser l'inici de l'alegria que va envoltar tota la festa.

Cada any es dedica la jornada a algun català insigne. Aquest any va ser en Pep Ventura, que, sinó català de naixement, sí d'esperit, com ho va demostrar al compondre gran part de les sardanes més populars. A ell va estar dedicat el Pregó, en el que el nostre compatriota senyor Torres, va fer una semblança de la festa, el seu significat, i de la personalitat de l'homenatjat.

Castellbisbal hi va donar a més, un aire local a l'arribada de la flama, aprofitant el caràcter d'homenatge a la sardana que aquest any tenia.

Ho vàrem dedicar, en particular, a en Pere Pidelaserra, el "Peret Manel", tan aimant ell del nostre ball popular i de totes les tradicions catalanes.

Al final de la ballada de sardanes tots ens reunírem al voltant del foc encès i això va ésser el colofó de la festa, que esperem que sigui la primera d'una llarga continuïtat. ■

Darrera de l'església parroquial del poble hi ha un petit terreny que antigament era "L'hort del Rector". Al passar el temps i arribar el progrés, va deixar de cultivar-se. No cal dir que es convertí en un mar d'herba paràsita, alguna de les quals assolí l'alçària de dos metres.

El senyor rector, al veure l'estat del seu antic hort en tant llastimós estat, el cedí a la Parròquia a fi d'instal·lar-hi un lloc d'esbargiment per a la mainada, cosa que es va aconseguir amb l'esforç d'un grup de joves que, treient-se hores de llur treball quotidià el va agençar. Varen instal·lar-hi bancs, trapècis, barquetes... en fi: quedà un racó bastant acollidor.

Dissortadament no durà gaire aquest lloc d'esbargiment, car al no responsabilitzar-se ningú de gran de la mainada que hi havia a jugar, el senyor rector es va veure obligat —després d'un temps de cuidar-se'n ell mateix— a tancar-lo.

Al pas dels anys, molts d'aquell joves que ajudaren a arranjar-lo, s'han convertit en pares de família. Avui senten en la pròpia carn, en les persones dels seus fills, la necessitat d'un lloc d'esbarjo. Varen demanar al senyor rector que obrís de nou el pati, prometent-li fer-se'n ells responsables. Hi accedí. Es va tornar a arranjar, perquè com és normal, l'haver passat tant de temps tornava estar gairebé impracticable per als fins proposats. I tots els diumenges s'obren les portes del citat esbarjo, sota la mirada atenta d'un

